

I WILL
by LISA KLEYPAS

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

LISA KLEYPAS

VOI FI A TA DE ANUL NOU

Editura MIRON

CAPITOLUL UNU

Londra, 1833

Nu-i era deloc ușor să-i ceară o favoare unei femei care îl disprețuia. Însă Andrew, lordul Drake, a fost dintotdeauna un nerușinat, iar astăzi nu făcea deloc excepție. Avea nevoie de o favoare din partea unei femei cu moralitate ireproșabilă, iar miss Caroline Hargreaves era singura femeie decentă pe care o cunoștea. Era cinstită și imaculată...nu era singurul bărbat care o vedea astfel, judecînd după faptul că era încă nemăritată la douăzeci și șase de ani.

- De ce ești aici ? îl întrebă Caroline, cu ostilitate nedisimulată. Privea fix la cadrul de lemn sprijinit pe canapea. Acesta era folosit pentru refacerea marginilor dantelate ale fețelor de masă și ale perdelelor, după spălare. Era o îndeletnicire extrem demeticuoasă, care presupunea înfingerea a câte unui ac subțire în fiecare buclă din dantelă, apoi prinderea ei pe cadrul de lemn, astfel încît obiectul spălat să stea perfect întins.

Deși pe chipul Carolinei nu se putea citi nimic, totuși ea trăda o tensiune interioară, iar asta era ușor de observat după felul cum degetele bîjbîiau cu o cutie de ace cu gămălie.

- Am nevoie să-mi faci o favoare, zise Andrew, fixând-o cu privirea. Probabil acum era prima dată când se afla în preajma ei complet treaz și cum astăzi privirea lui nu era acoperită de obișnuita ceată bahică, reuși să remарce vreo cîteva detalii despre miss Caroline Hargreaves care-l contrariau.

Era cu mult mai drăguță decît crezuse el. Deși purta o pereche de ochelari, mereu așezați pe vîrful nasului și în ciuda straielor ei deosebit de austere, era de o frumusețe subtilă, care pînă atunci i-a scăpat. Nu avea o siluetă spectaculoasă – Caroline era minionă și plăpîndă, practic fără șolduri și sîni. Andrew prefera femeile înalte, voluptuoase, care erau dispuse să se antreneze în obositoarele hîrjoneli de dormitor, pe care el le adora.

Însă Caroline avea un chip frumos, cu ochi căprui, catifelați și gene dese, negre, deasupra căror se arcuia o pereche de sprîncene frumos desenate. Părul ei mătăsos, de culoarea samurului era întotdeauna pieptănat într-un coc. Avea tenul perfect curat, ca de copil. Iar gura ei... cum Dumnezeu, de pînă atunci nu i-

a remarcat niciodată gura? Delicată, expresivă, cu buze generoase și frumos arcuite.

Chiar în acest moment buzele ei apetisante se țuguiau în semn de iritare.

- Nu-mi pot imagina ce ai putea dori de la mine, lord Drake, zise Caroline scurt. Totuși, te asigur că nu vei primi.

Andrew începu să rîdă. Se uită la amicul său Cade – fratele mai tînăr al Carolinei – care l-a adus în salonașul din casa familiei Hargreaves. Cade a prezis cu certitudine refuzul Carolinei de a-l ajuta în vreun fel, iar acum el părea enervat, dar și resemnat pentru încăpăținarea surorii sale.

- Ți-am zis eu, murmură Cade.

Andrew nu era dispus să renunțe atît de ușor, aşa că reveni cu atenția asupra femeii care sedea în fața lui. O cîntări din priviri și reflectă îndelung, decizînd ce abordare să aleagă. Fără îndoială că ea îl va face să se tîrască... nu că o condamna cîtuși de puțin pentru asta.

Caroline nu a ascuns niciodată faptul că acest bărbat îi displace, iar Andrew știa prea bine și de ce. În primul rînd, el avea o influență nefastă asupra fratelui ei, Cade, un tînăr agreabil, foarte ușor de influențat de părerile prietenilor săi. Andrew l-a invitat pe Cade la numeroase seri sălbaticice, cu jocuri de noroc, băutură și desfrîu, mereu aducîndu-l acasă într-o stare deplorabilă.

Cum tatăl lui Cade era mort, iar mama lui nu dădea dovadă de o inteligență sclipoare, Caroline era pentru el ca un părinte. Își dădea silința cum putea, să-l mențină pe calea cea bună pe fratele ei de douăzeci și patru de ani, solicitându-i să-și asume toate responsabilitățile unui cap de familie. Totuși Cade părea că înclină mai mult spre modul de viață deșențat și ușuratic al lui Andrew, aşa că amândoi se angajau în foarte dese ieșiri nocturne cu năbădăi.

Un alt motiv pentru care Caroline îl disprețuia pe Andrew era simplul fapt că erau complet diferiți. Ea era curată. El era întinat. Ea era sinceră. El adapta mereu adevărul la propriile-i interese. Ea era o persoană disciplinată. El nu se putea abține în nici o privință.

Ea era calmă și senină. El nu cunoscuse nici un moment de pace în viața lui. Andrew o invidia, dar o și ironizase nemilos în puținele ocazii când s-au întâlnit.

Acum Caroline îl ura, iar el venise să-i ceară o favoare – o favoare de care avea nevoie cu disperare. Lui Andrew situația i se părea atât de amuzantă, încât un zîmbet îi șterse clar încordarea de pe față.

Brusc, el se decise să fie direct. Miss Caroline Hargreaves nu părea genul de femeie care tolerează jocurile de cuvinte și ocolirea adevărului.

- Mă aflu aici fiindcă tatăl meu este pe moarte, spuse el.

Cuvintele lui au făcut-o să se înțepe în ace din greșeală, iar ea tresări.

- Îmi pare rău, îi zise.
- Mie nu.

Andrew realiză că răceala lui o șocase, după felul în care făcuse ochii mari. Lui nu-i păsa. Nimic nu l putea face să mimeze regretul pentru moartea unui om care fusese întotdeauna o slabă scuză pentru un tată. Contele nu a dat niciodată doi bani pe el, iar Andrew renunțase demult să mai încerce să-i cîștige dragostea unui ticălos manipulativ, a cărui inimă semăna cu un bloc de granit.

- Singurul lucru de care îmi pare rău, continuă liniștit Andrew, este că tatăl meu, contele, s-a decis să mă dezmoștenească. Tu și cu el îmi pare că împărtășîti sentimente identice pentru modul meu de viață păcătos. Tata m-a acuzat că sănătatea mea mai nepăsătoare și josnică pe care a întîlnit-o vreodată. Andrew zîmbi suav. Numai că eu sper ca el să aibă dreptate.

Caroline păru destul de tulburată de declarația lui.

- Mi se pare că ești mîndru pentru că l-ai dezamăgit? comentă ea.
- Oh, da, sănătatea mea este asigurată. Scopul meu a fost să devin o mare dezamăgire pentru el, la fel cum

este el pentru mine. Nu e o sarcină ușoară, înțelegi, dar am ajuns cumva să-l egalez. Este cel mai mare succes al vieții mele.

O văzu pe Caroline aruncînd o privire posacă spre Cade, care ridică din umeri neputincios, privind pe fereastră spre peisajul seren, de primăvară.

Casa familiei Hargreaves se afla în partea vestică a Londrei. Era construită în stil Georgian, zugrăvită în roz și înconjurată de fagi înalți, genul de conac pe care-l posedă o familie britanică solidă.

- Și astfel, continuă Andrew, într-un ultim efort de a mă inspira să mă schimb, contele m-a scos din tesatament.

- Dar nu poate face asta în întregime, zise Caroline. Titlurile, proprietățile din oraș, precum și domeniul din provincie al familiei tale...m-am gîndit că acestea sînt determinate prin lege.

- Da, sînt determinate, zise Andrew zîmbind cu amăraciune. Voi primi titlurile și proprietatea indiferent ce face tata. Nu poate nici el anula determinarea legală, aşa cum nici eu nu pot. Dar banii – toată averea familiei – aceasta nu este determinată prin lege. Îi poate lăsa oricui dorește. Iar eu aş putea să mă trezesc în situația acelor aristocrați amăriți, vînători de avere, care se văd obligați să se însolare cu vreo moștenitoare cu față de cal și o zestre dolofană.

- Ce groaznic, spuse Caroline, deja în ochi licărindu-i o scînteie provocatoare. Pentru moștenitoare, vreau să spun.

- Caro, protestă Cade.

- E în regulă, zise Andrew. Orice femeie care ar putea fi mireasa mea are nevoie de multă compătimire. Eu nu tratez femeile cum se cuvine. Niciodată nu am pretins asta.

- Cum adică, nu tratezi femeile cum se cuvine?

Caroline întrebă acest lucru curioasă și se mai înțepă într-un ac.

- Le abuzezi?

- Nu, replică el revoltat. Nu aş face rău fizic niciunei femei.

- Atunci te porți cu ele nerespectuos. Fără îndoială, le negligezi, nu ești de încredere, le jignești și nu te porți ca un gentleman. Făcu o pauză și așteptă un răspuns. Văzînd că Andrew întîrzie cu comentariile, insistă pe un ton ascendent : ei bine?

- Ei bine, ce? zise el ironic. A fost o întrebare? Credeam că ții un monolog.

Amîndoi se priviră cu ochi întredeschiși, iar Caroline începu să roșească de furie. Atmosfera din cameră se schimbă, devenind brusc tensionată și fierbinte. Andrew se întreba oare cum naiba reușea o

fătă bătrînă minioñă să-l afecteze în asemenea hal. Pe el, care avea obiceiul de-o viață să nu-i pese de nimeni și de nimic, nici chiar de sine.

Devenise brusc agitat și excitat, cum nu mai fusese niciodată. Dumnezeule, se gîndi, cred că sînt un nenorocit pervertit, dacă o doresc pe sora lui Cade Hargreaves.

Dar o dorea. Simtea cum îi pulsează sîngele înfierbîntat, iar nervii îi dădeau în clopot, imaginîndu-și diferitele moduri în care i-ar fi plăcut să-i pună la treabă gura aceea delicată și inocentă.

Ce bine că era și Cade acolo. Altfel Andrew nu ar fi fost sigur că se putea abține să nu-i demonstreze domnișoarei Caroline Hargreaves cam cît de depravat era. De fapt, aşa cum stătea el în picioare, acest detaliu intim avea să devină foarte evident, profilîndu-se prin materialul cafeniu, fin, al pantalonilor eleganți pe care-i purta.

- Te superi dacă mă așez? întrebă el subit, făcînd semn spre un fotoliu, exact lîngă canapeaua unde ședea ea.

Cum Caroline nu era o femeie umblată prin lume, ea păru să nu observe erecția lui protuberantă.

- Te rog. De-abia aștept să aud detaliile acestui favor pe care intenționezi să mi-l ceri, în lumina

farmecului și a bunelor-maniere pe care le-ai afișat pînă acum.

Doamne, cum îl mai făcea să rîdă, deși ar fi dorit să o stranguleze.

- Mulțumesc, zise și se așeză ușor, cu mîinile împreunate pe genunchi. Dacă doresc să fiu reintrodus în testamentul contelui, nu am de ales și trebuie să-i fac pe plac.

- Ai intenția să-ți schimbi comportamentul? întrebă Caroline cu scepticism. Să treci printr-un proces de reformare?

- Sigur că nu. Haznaua mea de viață mi se potrivește perfect. Vreau doar să las impresia că m-am schimbat, pînă ce bătrînul pleacă la creatorul său. Atunci voi putea și eu să-mi văd de treabă, cu avereia cuvenită intactă.

- Ce bine pentru tine.

Carolinei i se citea dezgustul în privire.

Dintr-un motiv neobișnuit, Andrew păru afectat de reacția ei – el, care nu dăduse o para chioară pe părerea celorlalți despre el. Simtea nevoia de a se justifica în fața acestei femei, de a-i explica totuși că nu era un bărbat chiar atît de demn de dispreț. Dar nu comentă. Al naibii să fie, dacă va încerca să-i explice ei ceva în legătură cu sine. Ea rămase cu privirea fixată pe el.

- Si care ar fi rolul meu în aceste planuri ale tale?

- Vreau să te prefaci interesată de mine, zise el sec. Să pară că ai un interes romantic. Eu îl voi convinge pe tata că am renunțat la băutură, la jocuri de noroc și la vînătoarea de fuste...și că acum îi fac curte unei femei distinse, cu care intenționez să mă căsătoresc.

Caroline clătină din cap, evident tulburată.

- Vrei o logodnă falsă?

- Nu trebuie să ajungem chiar acolo, replică el. Nu îți cer decât să-mi permiti să te însوțesc la cîteva evenimente sociale...la cîteva serate dansante, să te duc cu trăsura undeva...destul cît să stîrnim niște bîrfe, care să ajungă la urechile tatălui meu.

Ea se uita la el ca la un nebun.

- Totuși, cum îți imaginezi că ar crede cineva un asemenea şiretlic? Noi doi aparținem unor lumi diferite. E greu de conceput o pereche mai nepotrivită.

- Nu e chiar aşa greu de crezut. O femeie de vîrstă ta...Andrew ezită să continue, cîntărind cum să se exprime cît mai decent.

- Vrei să spui că, dacă am douăzeci și șase de ani, e obligatoriu să fiu disperată să mă mărit. Practic, atît de disperată, încît să accept avansurile tale, indiferent cîtă repulsie aş resimți pentu tine. Asta crezi că ar crede lumea.

- Ai o limbă prea ascuțită, miss Hargreaves, comentă el în șoaptă.

Ea îl privi încrustată, pe deasupra ochelarilor sclipitori.

- Exact, lord Drake. Am limba ascuțită, sănătă educată și m-am resemnat cu gîndul la celibat. Cum crezi că ar putea cineva să-și imagineze că ești interesat de mine la modul romantic?

Da, asta era o întrebare bună. Acum cîteva minute Andrew însuși ar fi rîs de idee. Acum, cînd stătea foarte aproape de ea, cu genunchii aproape atingîndu-li-se, atracția pe care o resimțea față de ea aprinsese un foc lăuntric. Îi simțea miroslul – piele caldă de femeie și o aromă de aer proaspăt, de parcă tocmai ar fi venit din grădină. Cade îi spuse că sora lui petrece mult timp în grădină și în seră, cultivînd trandafiri și făcînd experiențe cu plante. Caroline însăși părea un trandafir – deosebit, parfumat delicat, poate ușor acid. Andrew se minuna că pînă acum nu i-a dat niciodată atenție.

Se uită scurt la Cade, care ridica din umeri în semn că era inutil să te ceră cu Caroline.

- Hargreaves, ne lași puțin singuri, te rog, îi spuse el.

- De ce? întrebă Caroline, bănuitoare.

CAPITOLUL DOI

Caroline rămase singură mult timp după plecarea lordului Drake. Se întreba îngrijorată ce se va alege de ea. Bărfele nu vor mai conteni, desigur, odată ce se va răspîndi vestea că Drake îi face curte. Incompatibilitatea unei asemenea asocieri va provoca multe glume și chicoteli. Mai ales dat fiind faptul că ea era cunoscută pentru pretențiile avute la alegerea companiei.

Caroline nu-și putea explica nici sieși de ce nu s-a îndrăgostit niciodată. Evident, nu era o persoană rece – dintotdeauna a avut relații calde cu prietenii și rudele și se cunoștea ca fiind o femeie cu sentimente adânci. Îi plăcea să danseze, să discute, chiar să flirteze uneori. Dar, cînd a încercat să-și treacă sentimentele mai departe de o simplă agreeere a vreunui gentleman, inima ei a rămas cu încăpăținare neimplicată.

- Pentru Dumnezeu, dragostea nu este premisa pentru o căsătorie, îi spunea de multe ori exasperată mama ei. Nu-ți poți permite să aștepți dragostea, Caro.

Nu ai nici avere, nici poziția socială ca să fii atît de greu de mulțumit!

Adevărat, tatăl ei a fost vicontă, dar ca majoritatea celor de rangul său, nu deținea terenuri semnificative. Un titlu și o mică proprietate la Londra erau singurele cu care se puteau făli cei din familia Hargreaves. Ar fi ajutat foarte mult familia dacă singura fată, Caroline, s-ar fi măritat cu un conte, sau chiar cu un marchiz. Din nefericire, cei mai mulți dintre pretendenții disponibili erau fie bătrâni decrepiți, sau ticăloși egoiști, cum era Andrew, lordul Drake. Date fiind aceste alegeri, nu era de mirare că alegerea Carolinei a fost celibatul.

Trăind subiectul Andrew, Caroline căzu pe gînduri. Reacția ei față de el a fost tulburătoare. Nu numai că el avea o abilitate remarcabilă să o provoace, dar parcă o și făcea intenționat, delectîndu-se cu ieșirile ei. Totuși, undeva în centrul acestei iritări aproape de el, avea senzația stranie că persoana lui o fascina.

Imposibil să fi fost din cauza înfățișării lui. Sincer, nici ea nu era atît de impresionabilă, încît să se lase răvășită de frumusețea masculină. Totuși, se trezise uitîndu-se fix, intenționat, la acest bărbat tînăr brunet, la frumusețea ruinată a chipului său...ochii albaștri adânci încercănați de nesomn, gura cu zîmbetul

CAPITOLUL DOI

Caroline rămase singură mult timp după plecarea lordului Drake. Se întreba îngrijorată ce se va alege de ea. Bîrfele nu vor mai conteni, desigur, odată ce se va răspîndi vestea că Drake îi face curte. Incompatibilitatea unei asemenea asocieri va provoca multe glume și chicoteli. Mai ales dat fiind faptul că ea era cunoscută pentru pretențiile avute la alegerea companiei.

Caroline nu-și putea explica nici sieși de ce nu s-a îndrăgostit niciodată. Evident, nu era o persoană rece – dintotdeauna a avut relații calde cu prietenii și rudele și se cunoștea ca fiind o femeie cu sentimente adânci. Îi plăcea să danseze, să discute, chiar să flirteze uneori. Dar, cînd a încercat să-și treacă sentimentele mai departe de o simplă agreere a vreunui gentleman, inima ei a rămas cu încăpăținare neimplicată.

- Pentru Dumnezeu, dragostea nu este premisa pentru o căsătorie, îi spunea de multe ori exasperată mama ei. Nu-ți poți permite să aștepți dragostea, Caro.

Nu ai nici avere, nici poziția socială ca să fii atât de greu de mulțumit!

Adevărat, tatăl ei a fost viconte, dar ca majoritatea celor de rangul său, nu deținea terenuri semnificative. Un titlu și o mică proprietate la Londra erau singurele cu care se puteau făli cei din familia Hargreaves. Ar fi ajutat foarte mult familia dacă singura fată, Caroline, s-ar fi căsătorit cu un conte, sau chiar cu un marchiz. Din nefericire, cei mai mulți dintre pretendenții disponibili erau fie bătrâni decrepiți, sau ticăloși egoiști, cum era Andrew, lordul Drake. Date fiind aceste alegeri, nu era de mirare că alegerea Carolinei a fost celibatul.

Trăind subiectul Andrew, Caroline căzu pe gînduri. Reacția ei față de el a fost tulburătoare. Nu numai că el avea o abilitate remarcabilă să o provoace, dar parcă o și făcea intenționat, delectîndu-se cu ieșirile ei. Totuși, undeva în centrul acestei iritări aproape de el, avea senzația stranie că persoana lui o fascina.

Imposibil să fi fost din cauza înfățișării lui. Sincer, nici ea nu era atât de impresionabilă, încît să se lase răvășită de frumusețea masculină. Totuși, se trezise uitîndu-se fix, intenționat, la acest bărbat tînăr brunet, la frumusețea ruinată a chipului său...ochii albaștri adânci încercănați de nesomn, gura cu zîmbetul